

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 19 marca 2019 r.

sprawy **Z. S. i R. Z.**

skazanych z art. 258 § 3 k.k., art. 310 § 2 k.k. i innych
z powodu kasacji wniesionych przez obrońców skazanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 28 maja 2018 r., sygn. akt II AKa [...],
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w K.
z dnia 21 kwietnia 2017 r., sygn. akt III K [...]

I. oddala obie kasacje jako oczywiście bezzasadne;

**II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. B. -
Kancelaria Adwokacka w K., kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści
osiem złotych), w tym 23 % VAT, z tytułu kosztów nieopłaconej
pomocy prawnej udzielonej z urzędu za sporządzenie
i wniesienie kasacji;**

**III. obciąża obu skazanych kosztami sądowymi postępowania
kasacyjnego w częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

W kasacji obrońca skazanego R. Z. zarzucił:

rażące naruszenie prawa procesowego, a to:

- a) art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. polegające na niedokładnym określeniu w sentencji wyroku czynu przypisanego oskarżonemu R. Z.,
- b) art. 437 § 2 k.p.k., w związku z art. 7 k.p.k. oraz art. 442 § 3 k.p.k., polegające na nie przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania w części odnoszącej się

do oskarżonego R. Z. pomimo konieczności przeprowadzenia co do tej części przewodu w całości na nowo.

Natomiast obrońca skazanego Z. S. zarzucił w kasacji:

- rażące i mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 443 k.p.k., poprzez nieprawidłowe rozpoznanie sformułowanego w zwykłym środku zaskarżenia zarzutu naruszenia zakazu *reformationis in peius*,
- naruszenie art. 439 § 1 pkt. 8 k.p.k., poprzez utrzymanie w mocy wyroku Sądu Okręgowego w K. w zakresie pkt. I, w którym po raz drugi rozstrzygnięto o odpowiedzialności karnej Z. S. za założenie tej samej zorganizowanej grupy przestępczej, przy czym uchybienie to jest wynikiem rażącego i mającego istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. polegającego na nieprawidłowej kontroli odwoławczej oceny dowodów dokonanych przez sąd pierwszej instancji,
- rażące i mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z naruszeniem art. 7 k.p.k., poprzez błędną kontrolę instancyjną oceny dowodów dokonanej przez Sąd Okręgowy w K. w zakresie sprawstwa oskarżonego co do przestępstw zarzuconych w pkt. II i III.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w K. w pisemnej odpowiedzi na te kasacje wniósł o ich oddalenie z uwagi na oczywistą bezzasadność.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Obie kasacje są oczywiście bezzasadne w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Nie można podzielić zarzutów z kasacji obrońcy skazanego R. Z., iż w sprawie zachodzi konieczność dokonania oceny, czy konstrukcja części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku jest prawidłowa, gdyż Sąd II instancji dokonał eliminacji z pkt. 14 wyroku Sądu I instancji fragmentów tam nie występujących, a w szczególności „nie mniej niż”, „co najmniej”, „120.000 złotych”, „czterokrotnie”, „30.000 złotych”, „300.000 euro”, albowiem występują one w treści zarzutu (pkt XXXII aktu oskarżenia), lecz nie ma ich w zmienianej sentencji, a co za tym idzie nie mogą być poddane eliminacji. W odniesieniu do tak postanowionego zarzutu, należy przypomnieć, iż Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 21 kwietnia 2017 r., sygn. akt III K [...], w pkt 13 uznał R. Z. za winnego popełnienia

przestępstwa zarzuconego mu w pkt XXXII aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., przy czym przyjął, że łączna wartość nominalna podrobionych banknotów euro wynosiła 425.000 euro i za to na mocy art. 310 § 2 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych.

Z kolei Sąd Apelacyjny w [...] w wyroku z dnia 28 maja 2018 r., sygn. II Aka [...] w pkt I ppkt 4 lit. a zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że m.in. w pkt 13 wyeliminował określenie „nie mniejszej niż” i „co najmniej” oraz wpisał w miejsce:

- kwoty 120.000 złotych - kwotę 45.000 złotych,
- kwoty 425.000 euro - kwotę 347.000 euro,
- słowa „czterokrotnie” - słowo „trzykrotnie”,
- kwoty 120.000 złotych - kwotę 45.000 złotych,
- kwoty 30.000 złotych - kwotę 15.000 złotych (tiret 1.),
- kwoty 425.000 euro - kwotę 347.000 euro,
- kwoty 300.000 euro - kwotę 200.000 euro (tiret 2.).

W realiach sprawy powyższy sposób redakcji zarówno sentencji wyroku Sądu I Instancji, jak i sentencji wyroku Sądu II instancji, jest poprawny. Nie powoduje też żadnych trudności interpretacyjnych w zakresie opisu czynu przypisanego skazanemu. Redakcja sentencji wyroku Sądu Apelacyjnego w [...], poprzez eliminację określeń zawartych w pkt 13 wyroku Sądu Okręgowego w K. (który z kolei w odniesieniu do opisu czynu przypisanego odsyła do opisu czynu przyjętego w akcie oskarżenia w pkt XXXII), nie może zatem stanowić rażącego naruszenia art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.

Równie bezzasadny jest zarzut drugi kasacji obrońcy skazanego R. Z.. Sąd Apelacyjny w [...] rozpoznał apelację obrońcy R. Z. w której zarzucono obrazę przepisów postępowania – a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k., art. 442 § 3 k.p.k., jak też podniesiono zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku oraz rażącej niewspółmierności orzeczonej kary. Z lektury pisemnego uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 28 maja 2018 r., sygn. akt II Aka [...], bezspornie wynika, iż Sąd ten,

w wystarczającym stopniu, odniósł się do tych zarzutów apelacyjnych (por. strony 89 – 95 tego dokumentu). Ten zarzut kasacyjny, będący w istocie powtórzeniem zarzutów apelacyjnych, zmierza do dokonania ponownej kontroli wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 21 kwietnia 2017 r., sygn. akt III K [...], a więc kontroli rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji, tymczasem w trybie kasacji dokonuje się kontroli prawomocnego wyroku sądu odwoławczego.

Odnosnie kasacji obrońcy skazanego Z. S.. Po pierwsze nie można podzielić zarzutu rażącego naruszenia przez Sąd Apelacyjny w [...] przepisów art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 443 k.p.k. Sąd Najwyższy podziela pogląd Sądu Apelacyjnego w [...], wyrażony w pisemnym uzasadnieniu wyroku zaskarżonego kasacją, gdzie ten Sąd w szerokim wywodzie, rozważył tożsamy z podanym zarzutem kasacyjnym, zarzut apelacyjny i przekonująco wywiódł, że w realiach sprawy nie doszło do naruszenia tzw. pośredniego zakazu *reformationis in peius*, ujętego w art. 443 k.p.k. (por. strony 69 – 72 pisemnego uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]). Co do drugiego zarzutu kasacyjnego to warto przypomnieć, że w wyroku określono czas powstania założonej i kierowanej przez Z. S. grupy przestępczej, przedmiot jej działalności oraz skład osobowy, a przy tym jednoznacznie stwierdzono, że była to druga grupa przestępcza założona przez niego, funkcjonująca częściowo czasowo równolegle do grupy, za której założenie i kierowanie został już skazany. Konstatacja Sądu I instancji była zatem uprawniona, gdy zważy się na ustalenia tego wyroku (por. też zeznania świadka M. P.). Wypowiedź świadka, M. P. że w latach 1999 - 2004 brał udział w jednej grupie przestępczej o tyle nie może mieć znaczenia dla ustaleń, że jest wyrwana z kontekstu, gdyż następnie świadek sprecyzował, że „nie ma pojęcia” jeśli chodzi o okres 1999 - 2001, bo w 1999 r. był jeszcze „w kryminale”, a zaczął ze Z. S. współpracować w roku 2001. Oczywiście jest przy tym że świadek był członkiem grupy działającej w okresie od września 1999 roku do lutego 2004 roku, której istnienie i działalność były przedmiotem postępowania toczącego się przed Sądem Rejonowym w K., a odpowiadając na zadane przez obrońcę pytanie, iż „S. w tym czasie nie miał innej grupy przestępczej” - wyraźnie odróżniał tamtą grupę od będącej przedmiotem postępowania przed Sądem Okręgowym w K., wskazując na jej odmienny skład osobowy i odmienny rodzaj działalności przestępczej.

Poparciem dla powyższej tezy jest odpowiedź świadka na pytanie obrońcy Z. S., że w latach 1999 - 2004 on sam brał udział tylko w jednej grupie przestępczej, podczas, gdy, na pytanie prokuratora przyznał, że działał nie tylko w jednej grupie przestępczej. Trafnie Sąd Apelacyjny w [...] podkreślił, cyt. „Nie ma racji apelujący stwierdzając, że porównanie zarzutów z obu spraw prowadzi do uznania, że była to jedna grupa. Sam apelujący przyznał, że „aspekty działalności” oskarżonego były częściowo różne, a przypomnienia wymaga, że Sąd I instancji jednoznacznie ustalił całkowicie różny przedmiot działalności obu grup oraz częściowo różny czas ich funkcjonowania i skład osobowy. Wbrew twierdzeniu obrońcy dowody z zeznań M. P. oraz z akt sprawy Sądu Rejonowego w K. sygn. II K [...], uprawniały Sąd I instancji do przyjęcia istnienia owej drugiej grupy przestępczej i skazania oskarżonego Z. S. za jej założenie i kierowanie nią. Odwołując się do wcześniejszych zeznań M. P., w których nie pojawia się - według apelującego - kwestia dwóch grup założonych i kierowanych przez oskarżonego Z. S., przypomnieć także należy zeznania świadka z postępowania przed Sądem po raz pierwszy rozpoznającym sprawę, cytowane w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, kiedy to świadek spontanicznie wskazał, że niniejsza grupa tworzyła się z biegiem czasu w zależności od okoliczności, bo gdy zaczęli handlować amfetaminą, to potrzebni byli ludzie, którzy ją rozprowadzali. Nie byłoby zatem potrzebne tworzenie grupy, gdy ona już istniała (skoro ta będąca przedmiotem osądu w sprawie II K [...] Sądu Rejonowego w K. działała od 1999 roku). Mając na uwadze te zeznania M. P., niesłusznie zatem zarzucił apelujący, że Sąd Okręgowy w K. dowolnie „wiąże powstanie drugiej grupy przestępczej z realizowaniem transakcji narkotykowych”, gdyż „świadek koronny nigdy nie relacjonował w sposób pozwalający na tego rodzaju ustalenia”. Podkreślał również świadek M. P., że przedmiotem działalności grupy w niniejszej sprawie były narkotyki i falsyfikaty (k. 2664 v). Podkreślał również jej odmienny skład osobowy dodając, że w jego ocenie powiązanie tamtego postępowania z obecnym jest tylko personalne, a do ściągania haraczy nie były wykorzystywane osoby działające „w obecnie rozpoznawanej grupie” (k. 2662 i n. tom 54). Twierdząc, że w swoich zeznaniach M. P. wskazuje na lidera jednej tylko formacji, zapomina apelujący, że M. P. swoiście kwestionował istnienie grupy przestępczej,

której działalność była przedmiotem postępowania przed Sądem Rejonowym w K. stwierdzając, że tylko S. czerpał zyski z jej działalności (k. 2665 tom 54).”

Sąd Apelacyjny w [...] podkreślił też, iż nietrafny jest również zarzut apelacji o sprzeczności przedmiotowego ustalenia z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Słusznie uznał, że zasady te nie sprzeciwiają się przyjęciu założenia przez jedną osobę dwóch lub więcej grup przestępczych w różnych (choćby częściowo) składach osobowych, mających na celu popełnianie różnych (choćby częściowo) przestępstw, działających na różnym lub tym samym terenie, w różnym czasie itp. Nie można zatem podzielić tego zarzutu kasacyjnego. Z kolei jeśli chodzi o zarzut trzeci kasacji obrońcy skazanego Z. S., to w świetle treści uzasadnienia zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] (por. strony 67 – 69), nie można zasadnie wywodzić aby Sąd Apelacyjny w [...], przeprowadzając odwoławczą kontrolę wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 21kwietnia 2017 r., sygn. akt III K [...], rażąco naruszył przepis art. 7 k.p.k.

Kierując się przedstawionymi powodami Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. rozstrzygnął jak w postanowieniu.